

#1 KEMZETKÖZI BESTSELLER STORTÓ

ROBIN SHARMA

A szerzetes, aki eladta a Ferrariját

*Valósítsd meg álmaidat,
tedd gazdaggá életedet!*

TRIVIUM

Robin S. Sharma

A szerzetes, aki eladta a Ferrariját

Valósítsd meg álmaidat, tedd gazdaggá életedet

Két részlet a
könyvből

TRIVIUM KIADÓ

A mű eredeti címe:
The Monk Who Sold His Ferrari

Fordította:
Loósz Vera

ISBN 978 963 9711 84 6

Copyright © 1997 by Robin S. Sharma All rights reserved.
©HarperPerennial HarperCollins Publisher Ltd.
©Loósz Vera, 2005., 2012. Hungarian translation
©Trivium Kiadó

Minden jog fenntartva.

A kiadó címe:
könyvek@triviumkiado.hu
www.triviumkiado.hu

Tel./fax: 06-1-248-12-63

Felelős kiadó: Zádor Zsolt
Főszerkesztő: Szaniszló Julianna
Felelős szerkesztő: Lukácsné dr. Kardos Ildikó
Nyomdai előkészítés: Orcskay Erzsébet
Fedél: GMN Repro Kft.
Nyomta és kötötte: Regiszter Nyomda Kft.
Felelős vezető: Nagy Béla

*Fiamnak, Colbynak, kinek létezése naponta figyelmeztet
mindarra, ami jó ezen a világon. Légy áldott!*

ASVSP/MS/167

Számomra nem rövid gyertya az élet. Amolyan tündöklő fáklya, amelyet egy pillanatra szerzek meg, és a lehető legokosabban akarom égetni, mielőtt tovább adom a jövő nemzedékeknek.

George Bernard Shaw

Tartalomjegyzék

1. Az ébresztő jel	9
2. A titokzatos látogató	17
3. Julian Mantle csodálatos átalakulása	22
4. Mágikus találkozás Szivána bölcseivel	35
5. A bölcsek spirituális tanítványa	38
6. A személyes változás bölcsessége	44
7. Egy roppant különleges kert	54
8. Szítsd fel belső tüzedet	89
9. Az önirányítás ősi művészete	112
10. A fegyelem hatalma	169
11. A legértékesebb árucikkünk	186
12. Az élet végső célja	202
13. Az egész életen át tartó boldogság időtlen titka	210
Köszönetnyilvánítás	230

Első fejezet

Az ébresztő jel

Egy zsúfolt tárgyalóterem közepén esett össze. Az ország egyik legkiválóbb védőügyvédje volt. Ám legalább annyira ismerték a jól táplált természetére csináltatott háromezer dolláros olasz öltönyeiről, mint rendkívüli tárgyalótermi győzelméről. Én csak bénultam álltam ott, sokkolt a jelenet, aminek tanúja voltam az imént. A nagy Julian Mantle áldozattá vált, s most tehetetlenül, reszketve és remegve, verítékezve vonaglott a padlón, akár egy őrjöngő bolond.

Ettől a pillanattól fogva minden mintha lassított felvételben történt volna.

– Istenem, Julian bajban van! – sikoltott fel az ímoka, érzelmileg rátéve egy lapáttal arra, ami nyilvánvaló. A bírónő szemlátomást pánikba esett, sebtében motyogott valamit a vészhelyzet esetére fölszereltetett privát telefonjába. Ami engem illet, kába voltam és zavart, szinte földbe gyökerezett a lábam. *Kérlek, ne halj meg, te vén hülye! Még túl korai kiszállnod. Nem szolgáltál rá, hogy így halj meg.*

A törvénytisztogató, aki eddig úgy festett, mintha álló helyzetben bebalzsamozták volna, akcióba lendült, és gondjai-

ba vette az elesett törvényszéki hőst. Az írnok ott volt mellette, hosszú, szőke fürtjei Julian rubinvörös arca fölött táncoltak, miközben halk, vigasztaló szavakat motyorgott neki, amiket nyilvánvalóan meg se hallhatott.

Immár tizenhét éve ismerem Juliant. Akkor találkoztunk, amikor joghallgatóként az egyik partnerénél dolgoztam nyári gyakorlaton. Akkoriban mindene megvolt. Ragyogó, jó kiállású, félelmet nem ismerő ügyvéd volt, nagyra törő álmokkal. Julian volt a cég ifjú titánja, az ügyeletes esőcsináló. Még mindig emlékszem rá, hogy egy este, amikor sokáig bent maradtam, elmentem pazar sarokirodája mellett, és lopva rápillantottam a masszív tölgyfa íróasztalán álló bekeregetett idézetre. Winston Churchilltől származott, és köteteket regélt arról az emberről, aki Julian volt:

Bizonyos vagyok abban, hogy ezen a napon a sorsunk urai vagyunk, hogy az előttünk álló feladat nem haladja meg erőnket; hogy a megpróbáltatások és erőfeszítések nem lehetetlenek számomra. Mindaddig, amíg hiszünk a saját ügyünkben, és győzni akarásunk töretlen, nem pártol el tőlünk a győzelem.

Julian is e szerint élt. Kemény volt, erősen hajtott, kész volt napi tizennyolc órát dolgozni a sikerért, amiről hitte, hogy a sorsa. A pletykaláncon keresztül hallottam, hogy nagyapja tekintélyes szenátor volt, apja pedig a Szövetségi Bíróság nagy tiszteletben álló bírója. Semmi kétség sem férhetett ahhoz, hogy pénzes családból származott, és óriási elvárások nyomták Armaniba bújtatott vállait. Mindazonáltal egyvalamit be kell vallanom: Julian a saját versenyét futot-

ta. Kérlelhetetlenül a maga módján intézte a dolgokat – és imádta produkálni magát.

Julian tárgyalótermi színelőadásai rendszeresen az újságok címlapjára kerültek. A híresek és gazdagok mindig mellette kötöttek ki, amikor egy kitűnően mesterkedő ügyvédre volt szükségük, némi agresszív beütéssel. Alighanem éppoly közismertek voltak a szakmán kívüli megnyilvánulásai is. A város legjobb éttermeibe tett késő éjszakai látogatások szexi, ifjú modellekkel, avagy a féktelen ivászatok a duhajkodó brókerbandával, akiket a „robbantócsapatomnak” nevezett, mitikus téma lett a cégnél.

Még mindig nem jöttem rá, miért épp engem szűrt ki, hogy vele dolgozzam egy szenzáció számba menő gyilkossági ügyön, amit azon a bizonyos első nyáron tárgyalt. Jóllehet a Harvardra jártam, amely az ő alma matere is volt, feltehetően nem én voltam a legokosabb gyakornok a vállalatnál, és a családi pedigrém sem mondható valami előkelőnek. Apám egész életében – a tengerészetnél töltött rövid időt nem számítva – biztonsági őrként dolgozott egy helyi bankban. Anyám Bronxban nőtt fel.

Julian mégis engem választott, pedig az összes gyakornok stikában lobbizott nála a kiváltságért, hogy a bírósági lóti-futija lehessen abban az ügyben, amely „Minden Gyilkossági Per Anyja” néven vált ismertté. Julian azt mondta, az „éhségem” tetszett meg neki. Természetesen nyertünk, és a magas beosztású üzletember, akit a felesége brutális meggyilkolásával vádoltak, most szabad ember – jobban mondva annyira szabad, amennyire azt a lelkiismerete engedi.

Kiadós oktatásban volt részem azon a nyáron. Nem pusztán arról volt szó, hogy miként támasszunk ésszerű kétséget

ott, ahol senki nem számít rá – ezt bármelyik ügyvéd meg tudja csinálni, aki megéri a pénzét –, hanem sokkal többről. Ez a lecke a győzelem lélektanáról szólt, és ritka lehetőséget kínált: akció közben figyelhettem egy mestert. Úgy szívtam magamba a tudást, akár egy szivacs.

Julian invitálására a cégnél maradtam üzlettársként, és hamarosan tartós barátság alakult ki köztünk. Meg kell valanom, nem volt leányálom együtt dolgozni vele. A beosztottjaként szolgálni számtalanszor egyet jelentett egy frusztráció-gyakorlattal, ami elég sok, éjszakába torkolló kölcsönös ordítózáshoz vezetett. Tényleg így volt: ahogy ő látja jónak, vagy kívül tágasabb. Ez a pasas sosem tévedhetett. Kérges külseje olyan embert takart, aki azért törődött másokkal.

Nem számít, milyen sok dolga volt, örökké érdeklődött Jenny felől, akit, noha már a jogi tanulmányaim megkezdése előtt feleségül vettem, még mindig úgy emlegettem: a „menyasszonyom”. Amikor egy másik nyári gyakornoktól megtudta, hogy pénzügyi gondjaim vannak, Julian fejedelmi ösztöndíjat szerzett nekem. Komiszul tudott játszani a legjobbakkal, és az is biztos, hogy imádta a kicsapongást, de sosem hanyagolta el a barátait. Az igazi gondot az jelentette, hogy Julian a munkája megszállottja volt.

Az első néhány évben azzal indokolta hosszú munkaidejét, hogy „a cég javáért teszem”, meg hogy egy egész hónap szabadságot akar kivenni, mert „*jövő télen biztosan*” elutazik a Kajmán-szigetekre. Ám ahogy telt-múlt az idő, Julian zsenialitásának híre ment, és a megterhelés mindegyre csak nőtt. Az ügyek egyre nagyobbak és érdekesebbek lettek, Julian pedig, aki sosem hátrált meg egy jó kihívás előtt, egyre keményebben hajtotta magát. Ritkán adódó, nyugodt pilla-

nataiban bevallotta, hogy már nem képes két óránál többet aludni anélkül, hogy fel ne riadjon a büntudattól, amiért nem dolgozott egy ügyiraton. Hamarosan világossá vált számomra, hogy a még többre vágyás emészti fel őt: nagyobb presztízs, nagyobb dicsőség, még több pénz.

A várakozásnak megfelelően, Julian hihetetlenül sikeres lett. Mindent elért, amit a legtöbb ember valaha is akarhat: csillagokig magasztalt szakmai hírnév hétszámjegyű jövedelemmel, mesés palota egy hírességek által favorizált környéken, magánrepülőgép, nyaraló egy trópusi szigeten, és a legmegbecsültebb tulajdona – a kocsifelhajtója közepén parkoló csillogó, tűzpiros Ferrari.

Én azért tudtam, hogy a dolgok nem annyira idillikusak, mint amilyenek a felszínen látszanak. Észrevettem a küszöbön álló katasztrófa jeleit. No nem mintha élesebb szemű volnék, mint a többiek a cégnél, hanem azért, mert én töltöttem a legtöbb időt Juliannel. Folyton együtt voltunk, mert folyton dolgoztunk. Úgy tűnt, sosem lassítunk le. Minduntalan feltűnt egy újabb bombasztikus ügy a láthatáron, amely nagyobb volt, mint az előző. Sosem létezett annyi előkészítés, ami valaha is elég lett volna Juliannek. Mit történik, ha isten bocsá', a bíró ezt vagy azt a kérdést teszi fel? Mi történik, ha a kutatómunkánk nem volt teljesen tökéletes? Mi történik, ha meglepik a zsúfolásig teli tárgyalóterem kellős közepén, és úgy néz, mint egy szarvas a vakító fényszórók előtt? Szóval, a végletekig hajtottuk magunkat, és engem is beszippantott ez a kis munkaközpontú világ. Az óra rabszolgái voltunk, valamiféle csupa acél- és üvegépület hatvanegyedik emeletén folytattuk tovább a munkát, miközben a legtöbb normális ember otthon volt a családjával, és a csaló-

ka sikertől elvakítva, azt képzeltük, hogy az üstökénél fogva vezetjük a világot.

Minél több időt töltöttem együtt Juliannel, annál jobban láthattam, hogy mindjobban a vesztébe rohan. Mintha csak valamiféle halálvágya lett volna. Soha nem volt megelégedve semmivel. Mindent számba véve, tönkrement a házassága, nem volt beszélő viszonyban az apjával, s noha minden anyagi java megvolt, amit ember csak kívánhat, ő még mindig nem találta meg azt, amit keresett, bármi legyen is. Ez megmutatkozott érzelmileg, fizikailag – és spirituálisan.

Ötvenhárom esztendősen Julian úgy nézett ki, mintha a hetvenes éveinek végét taposná. Arca csupa ránc, nem éppen dicső fizetség a „nem ejtünk foglyokat” életfilozófiájáért, úgy általában, kiváltképp pedig a rapszodikus életstílusából adódó kegyetlen stresszért. A drága francia éttermekben elköltött, éjszakába nyúló vacsorák, az elszívott vastag kubai szivarok, no meg az egymás után ledöntött konyakok kínosan sok súlyfelesleget raktak rá. Szüntelenül panaszkodott, hogy beteg, meg hogy elege van a betegségből, és fáradt. Elvesztette a humorérzékét, már nem is nevetett többé. Egykor túláradó temperamentuma helyébe valami halálos komorság lépett. Én úgy sejtem, hogy az élete elvesztette minden célját.

A legszomorúbb mégis az volt, hogy a tárgyalóteremben sem koncentrált. Ott, ahol valaha az összes jelenlévőt elkápráztatta hatásos és megtámadhatatlan záróbeszédeivel, most órákig, monoton hangon összefüggéstelenül motyogott értelmetlen történésekről, amiknek alig vagy semmi közük nem volt a bíróság előtt zajló perhez. Ott, ahol régen megnyerően reagált az ellenfél ügyvédjének tiltakozásaira, most

olyan sértő megjegyzéseket vágott oda, hogy komolyan próbára tette a bírák türelmét, akik korábban jogi géniusz-nak tartották. Egy szó, mint száz, Julian életének tüze kezdett lelohadni.

Nem csupán megfeszített, förgeteges tempója szánta őt korai sírba. Úgy éreztem, ennek mélyebb okai vannak. Feltehetően spirituális természetűek. Szinte mindennap azt mondogatta nekem, hogy nem talál örömet abban, amit csinál, és ürességet érez. Azt mondta, fiatal ügyvédként igazán szerette a jogot, még akkor is, ha kezdetben a családja társadalmi státusa kényszerítette bele. A jog komplexitása és intellektuális kihívásai megigézték, és folytonosan feltöltötték energiával. A társadalmi változásokra ható ereje lelkesítette és motiválta őt. Akkoriban Julian több volt egy connecticuti gazdag srácnál. Komolyan a társadalmi változások eszközének képzelte magát, aki arra használhatja tagadhatatlan tehetségét, hogy másokon segítsen. Ez az ábránd értelmet adott az életének. Célt tűzött ki elé, és táplálta a reményeit.

Hanem a kenyérkereső munkájához fűződő berozsdásodott kapcsolatán túlmenően más is közrejátszott Julian vesztében. Valami nagy tragédia érte, még mielőtt én a céghez kerültem. Az egyik vezető üzlettárs szerint valami csakugyan hallatlan dolog történt vele, de senkit sem tudtam rávenni, hogy megnyíljon a témában. Még a vén Harding is, a hírhedten lepcsés szájú üzlettárs, aki több időt töltött a Ritz-Carlton bárjában, mint zavarba ejtően hatalmas irodájában, azt mondta, hogy kötelezi a titoktartás. Bármilyen is Julian súlyos, sötét titka, az a gyanúm, hogy szerepe volt abban, ami a romlásához vezetett. Persze furdalt a kíváncsiság,

de mindenekelőtt segíteni akartam rajta. Ő nem csupán a mentorom, hanem a legjobb barátom.

Aztán megtörtént. A súlyos szívroham, ami visszahozta a zseniális Julian Mantle-t a földre, és ismét eszébe juttatta, hogy halandó ember. Egy hétfő reggel a 7-es számú tárgyalóterem kellős közepén, ugyanott, ahol megnyerte Minden Gyilkossági Per Anyját.

Második fejezet

A titokzatos látogató

Rendkívüli értekezletet tartottunk a cég valamennyi tagjának részvételével. Mondhatom, komoly gondot okozott bezsúfolódnunk a nagy tanácsterembe. A vén Harding beszélt először az összegyűlt tömeghez.

– Attól tartok, nagyon rossz hírem van. Julian Mantle tegnap, az Air Atlantic ügy tárgyalása közben súlyos szívrohamot kapott. Jelen pillanatban az intenzív osztályon van, de az orvosai úgy informáltak, hogy stabilizálódott az állapota, meg fog gyógyulni. Mindazonáltal Julian hozott egy döntést, egy olyan döntést, amiről úgy vélem, mindannyiuknak tudnia kell. Julian úgy határozott, itt hagyja a családját, és felhagy az ügyvédi praxissal. Nem fog visszatérni a vállalathoz.

Sokkolt a hír. Azt tudtam, hogy kijutott neki a szenvedésből, arra viszont sosem gondoltam, hogy itt hagy csapat-papot. Mindazok után pedig, amit közösen végigcsináltunk, úgy véltem, tartozik nekem annyival, hogy személyesen mondja el. Még azt sem engedte meg, hogy meglátogassam a kórházban. Minden alkalommal, amikor benéztem, a nővérek olyan utasítást kaptak, hogy mondják azt nekem, Julian

alszik, és nem lehet zavarni. Még a telefonhívásaimat sem fogadta. Talán arra az életre emlékeztettem, amit el akart felejteni. Ki tudja. Egy valamit azért ki kell jelentenem: fájt.

Mindez már több mint három éve történt. Utoljára akkor hallottam Julianról, amikor valamiféle expedícióval Indiába indult. Az egyik üzlettársnak azt mondta, egyszerűsíteni akar az életén, merthogy szüksége van néhány válaszra, és abban reménykedik, hogy azon a misztikus földön majd meglegli azokat. Eladta a házát, a repülőgépét és a szigetét. Még a Ferrariján is túlادott. Julian Mantle, mint indiai jogi – gondoltam. – A jog kifürkészhetetlen útjai.

Az alatt a három év alatt túlhajtott ifjú ügyvédből agyonhajszolt, kissé cinikus, idősebb ügyvéd lettem. A feleségemnek, Jennynek és nekem gyerekünk született. Végül is elkezdtem a saját életem értelmét kutatni. Azt hiszem, az apaság tette ezt velem. A gyerekeim alapvetően megváltoztatták a világról és az abban játszott szerepemről alkotott nézeteimet. Apám fejezte ezt ki a legjobban, amikor azt mondta: „John, az ember a halálos ágyán sose azt kívánja, bárcsak több időt töltött volna az irodában”. Így hát valamivel több időt kezdtem otthon tölteni. Nem átlagon felüli, de meglehetősen jó egzisztenciát teremtettem. Beléptem a Rotary Klubba, szombatoként pedig az üzlettársaimmal meg az ügyfeleimmel golfoztam, hogy jól érezzék magukat. Be kell vallanom, hogy békésebb pillanataimban gyakran gondoltam Julianre, és azon tűnődtem, mi lett vele ezekben az években, azóta hogy olyan hirtelen elváltunk egymástól.

Talán letelepedett Indiában. Annyira más az a hely, hogy ott még egy olyan nyughatatlan lélek is, mint az övé, otthonra lelhetett. Vagy talán bekóborolja Nepált? Könnyűbúvár-

kodik a Kajmán-szigeteken? Egy valami biztos volt: nem tért vissza az ügyvédi hivatáshoz. Amióta önként száműzte magát a jogtól, még egy képeslapot sem kapott tőle senki.

Két hónappal ezelőtt kaptam először választ néhány kérdésemre, amikor valaki bekopogtatott hozzám. Egy kimerítő nap végén épp az utolsó ügyfelelmet fogadtam, amikor eszes ügyvédbojtárom, Genevieve dugta be a fejét kicsiny, elegánsan berendezett irodámba.

– Van itt valaki, aki látni kívánja, John. Azt mondja, sürgős és addig nem megy el, amíg nem beszél magával.

– Már itt sem vagyok, Genevieve! – válaszoltam türelmetlenül. – Megyek, bekapok egy falatot, mielőtt elintézem a Hamilton-féle meghatalmazást. Most senkit sincs időm fogadni. Mondja meg neki, hogy kérjen időpontot, ahogy mindenki más, és ha tovább erősködik, csak hívja a biztonságiakat.

– Azt mondja, hogy komolyan találkoznia kell Önnel. Nem fogad el nemleges választ.

Egy pillanatig megfordult a fejemben, hogy magam hívom a biztonságiakat, ám ráeszmélve, hogy talán vészhelyzetről van szó, elnézőbb lettem.

– Jól van, küldje be – visszakoztam. – Mindenképpen használhat az üzletnek.

Lassan nyílt ki a szobám ajtaja. Végül, amikor teljesen kitérült, mosolygó, harmincöt körüli férfi állt előttem. Magas volt, karcsú és izmos, életerőt és energiát sugárzó. Azokra a – mintaszerű – srácokra emlékeztetett, akikkel együtt jártam a jogra: mintaszerű családok, mintaszerű házak, mintaszerű autók és mintaszerű nők. Az én látogatóm azonban nem csupán fiatalos külsejű volt. Valamiféle végtelen békesség való-

sággal isteni megjelenést kölcsönzött neki. És a tekintete! Átható kék szeme egyenesen keresztülhasított rajtam, ahogy a borotva érintkezik az első borotválkozás miatt aggódó, üde arcú kamasz rugalmas húsával.

Egy újabb rámenős ügyvéd vadászik a munkámra – gondoltam. – Szentséges ég, miért áll ott, mint a cövek és csak bámul rám? Remélem, nem az ő feleségét képviseltem abban a nagy válóperes ügyben, amit a múlt héten megnyertem! Talán mégsem volt olyan ostoba ötlet a biztonságiakat hívni.

A fiatalember továbbra sem vette le rólam a tekintetét, a mosolygó Buddha nézhetett így egy kedvenc tanítványára. Egy hosszú percnyi kínos csönd után meglepően parancsoló hangnemben szólalt meg:

– Az összes látogatóddal így bánasz, John? Még azokkal is, akik mindent megtanítottak neked, amit a tárgyalótermi siker tudományáról csak tudsz? Jobb lett volna, ha megtartom magamnak a szakmai titkaimat – mondta a férfi széles mosollyal.

Összeszorult a gyomrom. Azonnal felismertem az érdes-mézes hangot. Felgyorsult a szívverésem.

– Julian? Te vagy az? Nem tudom elhinni! Tényleg te vagy az?

Látogatóm harsány nevetése eloszlatta minden kétkedésemet. Az előttem álló fiatalember nem volt más, mint a rég elvesztett indiai jógi: Julian Mantle. Elképesztett ez a hihetetlen átalakulás. Nyoma sem volt egykori kollégám kísérteties sápadtságának, a csúnya köhögésnek, az élettelen szemeknek. Eltűnt a védjegyéül szolgáló öreges megjelenés és morbid arckifejezés. Az előttem álló férfi makkegészséges-

nek látszott, szinte sugárzott. Ragyogó szeme rendkívüli vitalitásáról tanúskodott. Talán még ennél is meglepőbb volt a Julianból áradó nyugalom. Bennem is tökéletes nyugalom áradt szét, pedig csak ott ültem, és őt néztem. Julian már nem egy vezető ügyvédi iroda egyik aggodalmaskodó tulajdonosa volt. Az előttem álló férfi az átalakulás fiatalos, életerős – és mosolygó – mintaképe.

Részlet a kilencedik
fejezetből

elolvasni. Úgy rágd végig magad rajta, mint a nagy ügyfeleid szerződésein, amelyeket véleményezésre hoznak hozzád. Alaposan gondold végig, dolgozz vele, válj eggyé vele. A bölcsek tízszer vagy akár tizenötször is elolvasták nagy könyvtáruk bölcsességgel foglalkozó könyveit. Szent írásként kezelték a nagy könyveiket, isteni eredetű szent dokumentumokként.

– Ó, valóban ennyire fontos az olvasás?

– Napi fél óra, örömteli változást fog hozni az életedben, mert hamarosan rájössz, milyen óriási tudástartalék áll rendelkezésedre. Minden problémádra, amivel valaha is szembekerültél, megvannak nyomtatásban a válaszok. Ha jobb ügyvéd, apa, barát vagy szerető akarsz lenni, megvannak azok a könyvek, amelyek elröpítenek ezekhez a célokhoz. Nem tudsz olyan hibát elkövetni az életedben, amit még nem követtek el az előtted járók. Gondolod, hogy azok a kihívások, amelyekkel találkozol, egyedül csak rád vonatkoznak?

– Még sosem gondolkodtam ezen, Julian. De értem, amit mondasz, és tudom, hogy igazad van.

– Már minden gondot, amivel bárki valaha is szembekerült, miként azokat is, amelyek még fel fognak merülni az életed során, már megoldották – biztosított Julian. – Ám ami még fontosabb, a válaszokat és a megoldásokat lejegyezték, és megtalálhatók a könyvek lapjain. Olvasd el a megfelelő könyveket. Tudd meg, hogy az elődeid miként kezelték azokat a kihívásokat, amelyekkel éppen szembenézel. Alkalmazd a stratégiájukat a siker érdekében, és meg fogsz döbbeni, mennyivel jobbá válik majd az életed.

– Mit értesz pontosan „megfelelő könyvek” alatt? – kérdeztem, hiszen gyorsan megértettem, milyen kitűnő Julian érvelése.

– Ezt a kiváló ítélőképességedre hagyom, barátom. Ami engem illet, amióta visszatértem keletről, napjaim java részét olyan férfiak és nők életrajzának olvasásával töltöm, akiket csodálok, valamint sok bölcséleti irodalmat olvasok.

– Tudsz ajánlani valamit egy ifjú strébernek? – kérdeztem széles mosollyal.

– Hát persze. Hasznodra válik a nagy amerikai, Benjamin Franklin életrajza. Azt hiszem, sokat gazdagodhatsz Mahatma Gandhi: *Önéletrajz, avagy Az igazsággal való próbálkozásaim története* című önéletrajzi munkájából², és javaslom, olvasd el Hermann Hesse: *Sziddhárta* című színdarabját³, Marcus Aurelius igencsak gyakorlatias filozófiáját, és Seneca néhány művét. Sőt elolvashatod Napoleon Hill-től a *Gondolkozz és gazdagodj!*⁴ című kötetet. A múlt héten olvastam, és szerfölött mélyenszántónak találtam.

– *Gondolkozz és gazdagodj!* – kiáltottam fel. – Azt hittem, az infarktusod után mindezt magad mögött hagytad. Én már teljesen torkig vagyok az összes „hogyan csináljunk gyorsan pénzt?” kézikönyvvel, amelyekkel a gyöngékre vadászó, több mint gyanús ügynökök házálnak.

– Nyugi nagytestvér! Tökéletesen egyetértünk – mondta egy nyugodt, szerető nagypapa melegségével Julian. – Én is helyre akarom állítani társadalmunk morálját. Ez a kis könyv nem a pénzcsinálásról szól, hanem arról, hogy mit tudsz kihozni az életedből. Már említettem neked, hogy óriási különbség van a jólét és a jó közérzet között. Én megér-

---

² Európa Kiadó, 1987

³ Európa Diákkönyvtár, 2000

⁴ Bagolyvár Könyvkiadó, 1998

tem és ismerem a pénz vezérelte élet gyötrelmét. A *Gondolkozz és gazdagodj!* a bőségről szól, a spirituális bőséget is beleértve, és arról, miként vonzzuk az életünkbe mindazt, ami jó. Helyesen tennéd, ha elolvasnád. De nem kényszerítetek, hogy elfogadd a véleményemet.

– Ne haragudj, Julian, nem akartam úgy beszélni, mint egy agresszív ügyvéd – feleltem mentegetőzve. – Azt hiszem, néha felülkerekedik rajtam a hirtelen természetem. Még valami, amin tökéletesítenem kell. Komolyan hálás vagyok mindazért, amit megosztasz velem.

– A lényeg az, hogy olvass és olvass. Akarsz hallani még valami érdekeset?

– Persze.

– Nem attól lesz gazdag az életed, amit a könyvekből kihámozol... végeredményében az fogja megváltoztatni az életedet, amit a könyvek kiváltanak belőled. Tudod, John, a könyvek valójában semmi újat nem nyújtanak neked.

– Valóban?

– Valóban. A könyvek pusztán abban segítenek, hogy megértsd azt, ami már úgy is benned van. Hiszen erről szól a megvilágosodás. Az utazásaim és kutatásaim során arra jutottam, hogy tulajdonképpen a teljes kört írtam le, vissza ahhoz a ponthoz, ahonnan kisfiúként elindultam. Csak-hogy most ismerem magam, és mindazt, ami vagyok és lehetek.

– Vagyis a Bőséges tudás szertartása teljes egészében az olvasásról és a tudásanyag felkutatásáról szól?

– Részben. Egyelőre olvass naponta fél órát. A többi majd magától jön – mondta kissé titokzatosan Julian.

– Rendben. Mi a sugárzó élet ötödik rítusa?

– Az *Önelemzés szertartása*. A bölcsek határozottan hisznek a belső szemlélődés erejében. Az által, hogy időt szánsz önmagad megismerésére, a léted olyan dimenziójával kerülsz kapcsolatba, amelyről nem is tudtad, hogy a birtokában vagy.

– Nagyon velősnek hangzik.

– Valójában egy igen gyakorlatias elv. Mint tudod, valamennyiünkben számos alvó képesség lakozik. Azzal, hogy időt szánunk a megismerésükre, felébresztjük őket. Bár a néma elmélkedés még ennél is messzebbre vezet. Ettől a gyakorlattól erősebb leszel, türelmesebb önmagaddal, és bölcsebb. Ez az elméd roppantul eredményes felhasználása.

– Még nem egészen tiszta az elv, Julian.

– Ez így van rendjén. Számomra is idegen volt, amikor először hallottam. Tömören összefoglalva, az egyéni elmélkedés nem több a gondolkodás szokásánál.

– De hát nem gondolkodunk mindnyájan? Ez hozzá tartozik az emberi léthez.

– Nos, a legtöbben gondolkodunk. A probléma ott van, hogy a legtöbb ember éppen csak annyit gondolkodik, amennyi a fennmaradásához elegendő. Ám az, amiről ezzel a rítussal összefüggésben én beszélek, a fejlődéshez elegendő gondolkodás. Miután elolvastad Ben Franklin életrajzát, megérted, mire gondolok. Minden este, a produktív munkával eltöltött nap után, visszavonult otthona egy csöndes zugába, és végiggondolta a napját. Fontolóra vette a cselekedeteit és azt, hogy pozitívak és konstruktívak voltak-e, avagy negatív jellegűek, amelyeken javítania kell. Azáltal, hogy világosan tudta mit csinált rosszul, azonnali lépéseket tehetett cselekedetei kijavítására, és előrehaladt az önuralom ösvé-

nyén. A bölcsek ugyanezt tették. Minden este visszavonultak illatos rózsaszirmokkal borított kunyhóik szentségébe, és mély elmélkedésbe merültek. Raman jógi még írásos leltárt is készített a napjáról.

– Miféle dolgokat szokott leírni? – kérdeztem.

– Először felsorolta valamennyi tevékenységét, a reggeli mosakodástól kezdve a többi bölccsel való közös tevékenységeken át egészen addig, hogy behatolt az erdőbe tűzifát és friss élelmet keresni. Érdekes módon még a röpké gondolatokat is papírra vetette, amelyek az adott napon megfordultak az agyában

– Ez nem túl nehéz? Én már arra is alig emlékszem, ami öt perccel ezelőtt fordult meg a fejemben, nemhogy tizenkét órája.

– Ha naponta gyakorolod ezt a rítust, nem így lesz. Tudod, bárki elérheti azt az eredményt, amit én. Akárki. A valószínű probléma abban áll, hogy túl sokan szenvednek a *mentségítisz* nevű szörnyű betegségben.

– Régebben engem is elkapott ez a betegség – mondtam, hiszen pontosan tudtam, mire gondol bölcs barátom.

– Hagyd abba a mentségek keresését, és csináld meg! – kiáltott fel Julian, hangja vibrált a meggyőződés erejétől.

– Mit csináljak meg?

– Szakíts időt a gondolkodásra. Tedd rendszeres szokássá az önelemzést. Mihelyt Raman jógi listába sorolta mindazt, amit elvégzett és mindazt, amit gondolt, egy újabb oszlopba írta az értékelést. Amikor írásban szembesült a cselekedeteivel és gondolataival, föltette magának a kérdést: vajon pozitívak-e? Amennyiben igen, úgy döntött, továbbra is ezekre szánja értékes energiáját, hiszen hosszú távon busás lesz a jutalma.

- Ha viszont negatívak voltak?
- Akkor arra a következtetésre jutott, hogy meg kell szabadulnia tőlük.
- Azt hiszem, egy példa segítene.
- Személyeskedhetek? – kérdezte Julian.
- Természetesen. Boldogan megismerném némely legbelsőbb gondolatodat – feleltem.
- Ami azt illeti, én a tieidre gondoltam.
- Mindketten úgy neveltünk, akár két gyerek az iskolaudvaron.
- Rendben. Mindig is a magad feje után mentél.
- Jól van. Fussunk át pusztán néhány dolgot azok közül, amiket ma csináltál. Írd le őket arra a darab papírra, ott a dohányzóasztalon! – utasított Julian.
- Kezdtém kapiskálni, hogy valami fontos dolog történik. Évek óta ez volt az első alkalom, amikor időt szántam arra, hogy semmi mással ne foglalkozzam, hanem csak a cselekedeteimmel és a gondolataimmal törődjek. Olyan furcsa volt, és mégis olyan intelligens. Végtére is hogyan reménykedhetnék önmagam és az életem tökéletesebbé tételében, ha még arra sem fordítok időt, hogy megtudjam, mi az, amit tökéletesítenem kell?
- Hol kezdjem? – kérdeztem.
- Indulj el onnan, amit ma reggel csináltál, és menj végig a napodon. Csak néhány fontos pontot emelj ki, mert még egy sor dolog áll előttünk, és néhány percen belül vissza szeretnék térni Raman jógi meséjéhez.
- Remek. Hat óra harminc perckor az elektromos kakaó hangjára ébredtem – viccelődtem.

– Vedd komolyan, és folytasd! – mondta határozottan Julian.

– Jól van. Aztán lezuhanyoztam, megborotválkoztam, bekaptam egy palacsintát, és elrohantam dolgozni.

– A családod?

– Ők még aludtak. Mellesleg arra értem be az irodába, hogy a fél nyolcas ügyfelem hét óra óta várt, és öregem, szörnyen dühös volt.

– És te hogyan reagáltad le?

– Visszalöttem, mégis mit tehettem volna?

– Hmm... oké. Aztán mi történt?

– Hát, csak még rosszabbra fordultak a dolgok. Telefonáltak a bíróságról, hogy Wildabest bíró látni akar a szobájában, és ha nem vagyok ott tíz percen belül, „fejek fognak hullani”. Emlékszel Wildabestre, ugye? Te nevezted el Vadbarom bírónak, miután a bíróság megsértésének tekintette, hogy beálltál a parkolóhelyére a Ferrariddal. – Kitört belőlem a röhögés.

– Muszáj volt ezt most felhoznod, mi? – felelte Julian, és tekintetében felvillant az egykor oly jól ismert huncutság némi maradványa.

– Szóval berohantam a bíróságra, és egy újabb vitába keveredtem egy másik tisztviselővel. Amire visszaértem az irodába, huszónhét telefonüzenet várt, mindegyik „sürgős” megjelöléssel. Folytassam?

– Légy szíves!

– Nos, hazafelé jövet Jenny felhívott a kocsiban, és arra kért, álljak meg az anyja házánál és vegyem fel az anyósom egyik híres süteményét. Az volt a gond, hogy amikor elértem ahhoz a kijáráthoz, akkora dugó közepén találtam magamat,

amilyet hosszú évek óta nem láttam. Szóval ott ücsörögtem harmincöt fokos hőségben a csúcsforgalom kellős közepén, remegtem az idegességtől és attól, hogy még több időm megy veszendőbe.

– És hogyan reagáltad le?

– Szentségeltem a forgalomra – böktém ki teljes őszinteséggel. – Hangosan üvöltöztem a kocsiban, akarod tudni, miket mondtam?

– Nem hinném, hogy olyan kedves dolgokat, amelyek táplálnák elmém kertjét – felelte halvány mosollyal Julian.

– De trágyának kiváló volna.

– Nem, köszönöm. Talán itt meg is állhatnánk. Szánjunk rá egy percet, és nézzük meg a napodat. Visszatekintve nyilvánvaló, hogy akad néhány dolog, amit ha esélyed lett volna rá, másként csinálsz.

– Kétségkívül.

– Például?

– Nos, egy tökéletes világban mindenekelőtt korábban kelnek fel. Nem hiszem, hogy szívességet tennék magamnak, ha orra esnék futás közben. Szeretnék egy kis békeséget reggelente, és nyugisabban nekivágni a napnak. A rózsaszíves technika, amiről korábban beszéltél nekem, jó móka lenne erre, és komolyan szeretném, ha ott ülne a család a reggeliző asztalnál, még ha csak egy tálka zabpehelyre is. Kiegyensúlyozottabb lennék. Mindig olyan érzésem van, hogy soha nem töltök elég időt Jennyvel és a srácokkal.

– De hiszen ez egy tökéletes világ, és neked tökéletes életed van! Hatalmadban áll irányítani a napodat. Hatalmadban áll, hogy pozitívak legyenek a gondolataid. Hatalmadban áll,

hogy az álmaid életét éld – jegyezte meg emelt hangon Julian.

– Kezdek ráébredni, de komolyan... egyre inkább úgy érzem, hogy meg tudok változni.

– Nagyszerű! Akkor most elemezzük tovább a napodat – utasított Julian.

– Hát, bárcsak ne kiabáltam volna az ügyfelemmel. Bárcsak ne veszekedtem volna a bírósági tisztviselővel, és bárcsak ne üvöltöztem volna a forgalomban!

– A forgalom nem számít, vagy igen?

– Az sosem változik – jegyeztem meg.

– Azt hiszem, már érted az Önelemzés szertartását. Ha megvizsgálod, amit csinálsz, ahogyan a napodat töltöd, és a gondolatokat, amelyek foglalkoztatnak, egy szintjelet adsz magadnak a tökéletesedés méréséhez. A holnapot csak akkor tudod tökéletesíteni, ha tudod, mit tettél rosszul ma.

– Egy világos tervet kell tehát készíteni annak érdekében, hogy ne történjék meg újra? – kérdeztem.

– Pontosan. Azzal semmi baj nincs, ha hibákat követsz el. A hibák hozzátartoznak az élethez, és alapvető fontosságúak a fejlődéshez. Olyan ez, mintha azt mondanád: „A boldogság a jó döntéseken múlik, a jó döntésekhez tapasztalatok kellenek, a tapasztalatokat a rossz döntések révén szerzed meg”. Az viszont nagyon rossz, ha valaki ugyanazt a hibát követi el újra meg újra, nap, mint nap. Ez az öntudatosság teljes hiánya, azé a tulajdonságé, ami megkülönbözteti az embert az állattól.

– Ezt még sosem hallottam.

– Pedig igaz. Pusztán az ember képes kilépni önmagából és analizálni, hogy mit csinál jól, és mit rosszul. Egy kutya

képtelen erre. Miként egy madár is. Sőt, egy majom sem tudja megcsinálni. Te viszont igen! Erről szól az Önelemzés szertartása. Keresd meg, hogy mi jó, és mi rossz a napjaidban és az életedben. Aztán láss hozzá az azonnali tökéletesítéshez.

– Sok mindenről kell gondolkodni, Julian, sok mindenről kell elgondolkodni – mondtam elmélázva.

– Mit szólnál ahhoz, ha a sugárzó élet hatodik rítusáról gondolkodnál, ami a *Korai ébredés szertartása*?

– Húha! Azt hiszem, tudom, mi következik.

– Az egyik legjobb tanács, amit Szivána távoli oázisában megtanultam: kelj fel a nappal és indítsd jól a napodat! A legtöbben sokkal tovább alszunk a szükségesnél. Az átlagembernek hat óra alvás elegendő... és tökéletesen egészséges és éber marad. Az alvás igazából csak egy szokás, és minden más szokáshoz hasonlóan csupán az edzésen múlik, hogy olyan eredményt érj el, amelyet csak akarsz; ebben az esetben a kevesebb alvást.

– De ha túl korán kelek fel, tényleg kimerültnek érzem magam – mondtam.

– Az első néhány napon szörnyen fáradt leszel. Ezt őszintén bevallom. Sőt, talán egy egész álló hétig. Ám kérek, tekintsd ezt rövidtávú gyötrelmeknek a hosszú távú nagy nyereség érdekében. Egy új szokás telepítésekor mindig fennáll némi kényelmetlenség. Olyan ez, mint amikor betörsz egy pár új cipőt: először kicsit kényelmetlen, de hamarosan úgy jársz majd benne, mintha rád öntötték volna. Mint már korábban említettem, a szenvedés gyakran az egyéni fejlődés előhírnöke. Ne rettegj tőle, inkább fogadd örömmel.

A szerző

Robin S. Sharma a személyiségfejlesztés, a humán teljesítmény-menedzselés és életvezetés nemzetközileg elismert szaktekintélye, *hét világsikert* aratott mű szerzője. Jogász, komoly ügyvédi karriert futott be. Népszerű médiaszemélyiség, rendszeresen publikál jelentős lapokban (US Today, The Globe), és tart előadást vezető amerikai televíziós csatornákon (NBC, CBC). Észak-Amerika leghíresebb és leggondolatébresztőbb hivatásos szónokaként tartják számon. A tekintélyes Sharma Leadership International megalapítója, melynek sikeres tréningjei a vezetés- és teljesítmény készségek fejlesztésére specializálódtak.

ROBIN S. SHARMA

Ki fog majd érted sírni

101 egyszerű megoldás az élet bonyolult kérdéseire

„Mikor megszülettél, sírtál, a világ pedig örvendezett. Úgy éld az életedet, hogy amikor meghalsz, a világ sírjon, te pedig örvendezz.”

Megpengetett benned egy hűrt ez az ősi szanszkrit mondás? Úgy érzed, eliramlik az életed, és tán sosem lesz esélyed azt az értékes, boldog és örömteli életet élni, amit megérdemelsz? Ha így van, akkor ez a különleges könyv lesz az iránymutató fáklyád, amely elvezet egy csodálatos, új életmódhoz. A milliók életét gyökeresen megváltoztató kötet, *„A Szerzetes, aki eladta a Ferrariját”* szerzője ebben a közért-hetően megírt, bölcsességekkel teli könyvében 101 egyszerű megoldást kínál az élet legbonyolultabb problémáira. „Tiszteld az ösztöneidet”, „Válassz méltó ellenfeleket”, „Írd újra életed történetét”, „Ne aggódj olyan dolgok miatt, amelyeken úgysem tudsz változtatni”, „Ne panaszkodj, kezdj el élni!”.

ROBIN SHARMA

A SZERZETES, AKI ELADTA A FERRARIJÁT

Valósítsd meg álmaidat, tedd gazdaggá életedet

Julian Mantle sztárügyvéd, akinek szigete, repülőgépe, Ferrarija van, mindkét végén égeti a gyertyát, ötvenhárom évesen hetvennek látszik. Zaklatott, zűrös életvitele csaknem végzetes kimenetelű infarktushoz vezet. Mantle kap egy lehetőséget az élettől, amit jól használ fel. Eladja mindenét, kiszáll a jövedelmező ügyvédi irodából, és nekivág Indiának, hogy a lét értelmét keresse.

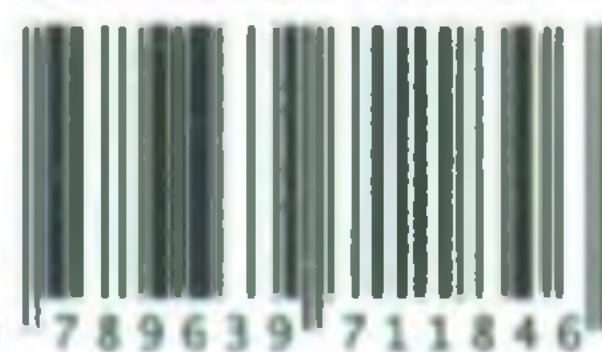
Három évvel később hazatérve, barátja, John meghökken változásán, hiszen egy harmincasnak tűnő férfi áll előtte. Keleten tett spirituális utazása során Mantle a szerzetesektől tanult bölcs és gyakorlati tanítások segítségével hatékony módszert sajátít el szellemi-, fizikai- és lelki képességei felszabadítására.

A nyugati gondolkodást a keleti filozófiával ötvözve, a szerző biztos utat mutat az olvasónak, hogy miként élhet bátrabban, kiegyensúlyozottan és boldogan.

TRIVIUM

ISBN: 978-963-9711-84-6

2990 Ft